

ANNI
NISKANEN

KUOHUJA

— JA —

KISSANKELLOJA

TAMMI

ANNI NISKANEN

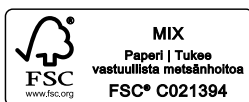
Kuohuja ja kissankelloja

TAMMI

HELSINKI

Kirjailija kiittää tuesta
Suomen Kulttuurirahaston Kymenlaakson rahastoa.

1. painos

© Anni Niskanen ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-7325-9

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

1

”Petteri Toivo Matias Kontio!”

Terävä huuto kajahti majatalo Kontiorannan alakerassa. Kiukkuista huudahdusta seurasi askelten kiireinen töminä, eikä mennyt kauankaan siihen, että Petteri livahti henkilökunnan käytävään ja kiirehti omaan huoneeseensa. Lukko rapsahti kiinni juuri, kun Aava marssi keittiöstä ystävänsä perään ja näki Eemilin avaavan käytävän päässä olevan ulko-oven.

”Pelkuri!” Aava ärähti lukitun oven takana piilottelevalle Petterille, ennen kuin kääntyi tilannetta ihmettelemään pysähtyneen Eemilin puoleen. ”Hei”, hän sanoi hymyillen, painoi nopean suukon kummastuneen miehen huulille ja kääntyi sitten takomaan Petterin ovea. ”Senkin jänishousu, tule ulos!”

”En uskalla”, huoneesta kuului vaimeasti.

”Haluaisiko joku selittää, mitä täällä tapahtuu?” Eemil kysyi. Ulkona oli aurinkoinen kesäkuun iltapäivä, mutta sisällä riehui yhden naisen syysmyrsky.

”Aavalla on nälkäkiukku”, Petteri vastasi.

”Veljesi”, Aava tokaisi sanaa syyttävästi painottaen kuin olisi ollut pahakin rikos olla Petterin veli, ”on ilmoittanut minut vapaaehtoiseksi Lehmuslahden kyläyhdistykseen.”

”Okei”, Eemil totesi hämmentyneenä. ”En silti ymmärrä, miksi hän piilottelee huoneessaan.”

”Saatoin tehdä sen kysymättä ensin”, kuului hiljainen mutina oven läpi. ”Mutta minua painostettiin!”

”Sinun pitäisi oppia sanomaan ei”, Aava ärähti.

”Ei mummi voi sanoa ei!” Petteri parahti.

”Petteri on oikeassa, mummi osaa olla pelottava”, Eemil komppasi veljeään ja kohautti olkiaan Aavan mulkaistessa vihaisesti. ”Sellainen hän nyt vain on.”

”Mummi sai sen himoitsemansa puheenjohtajan paikan”, Petteri kertoi veljelleen.

”Kiva juttu hänelle.”

”Mutta ei minulle”, Aava mutisi.

”Sinulle tulisi varmasti parempi mieli, jos söisit jotain”, Petteri ehdotti varovasti.

Eemil naurahti. ”Mistä puheen ollen, minullekin luvattiin sapuskaa. Joten rakkaani”, hän sanoi ja tarttui Aavaa hartioista, pyöräytti tyttöystävänsä ympäri ja lähti taluttamaan kohti keittiötä, ”sinun täytyy nyt päästää veljeni ulos huoneestaan ja luvata, ettet enää kurmota häntä.”

”Hyvä on”, Aava nurisi. ”Vastineeksi haluan kaksi jälkiruokaa.”

”Ja varmasti saat ne”, Eemil lupasi, taputti Aavaa rauhoittavasti olalle ja ohjasi tämän keittiöön.

Heidän mentyään Petteri raotti oveaan ja tarkisti reitin olevan selvä.

Vasta kaikkien syötyä vatsansa täyteen lasagnea Eemil uskalsi palata aiempaan puheenaiheeseen.

”Mikä homma tämä nyt siis on?” hän kysyi Petteriltä, joka tutkaili parhaillaan reseptivihkoaan. ”Miksi mummi halusi Aavan mukaan kyläyhdistyksen toimintaan?”

”No ei nyt varsinaisesti Aavaa, vaan Kontiorannan”, Petteri irvisti. ”Paikallisaktiivit ovat keksineet, että Lehmuslahden yrittäjät täytyy houkutella osaksi kyläyhdistystä. Ja koska minulla on majatalo johdettava, niin liitin Aavankin jäseneksi, jotta hän voi välillä osallistua Kontiorannan nimissä ja –”

”Ja rakentaa puistonpenkkejä ja maalata roskapönttöihin hymynaamoja keskenään kinastelevien eläkeläisten kanssa”, Aava täydensi tekopirteästi hymyillen. ”Kivaa.”

”Sinun pitäisi suhtautua asiaan vähemmän kyynisesti”, Petteri totesi.

”Ja sinun pitäisi oppia sanomaan ei”, Aava sivalsi takaisin. Häntä ärsytti, ettei Petteri ollut edes kysynyt, kiinnostiko häntä. Tosin Aavan pomona miehellä oli periaatteessa oikeus määrätä uusia työtehtäviä, mutta tässä tasapainoteltiin nyt niin lähellä työn ja vapaa-ajan rajaa, että pomon rooli sekoittui ystävyYTEEN. Ja ystäväNä Petterin olisi kannattanut kysyä ensin, vaikka Aava todennäköisesti olisikin kieltäytynyt.

”Rauha nyt”, Eemil komensi.

”Hyvähän sinun on puhua, kun saat viettää aikasi miten haluat”, Aava mutisi ja lusikoi suuhunsa jo toista annosta pannacottaa.

”Voin toki ottaa paikkasi, jos sinä puolestasi haluat olla Kontion suvun suuri pettymys”, Eemil hymähti.

”Älä viitsi sanoa noin”, Petteri sanoi. Hän näytti aina surulliselta koiranpennulta, kun Eemil toi esiin suvun nihkeän suhtautumisen. Veljekset tulivat nykyisin hyvin toimeen keskenään, mutta osa sukulaisista piti Eemiliä edelleen levottomana, epäluotettavana kulkurina. Aavakin oli saanut osansa säälivistä katseista, kun heidän seurustelunsa oli alkanut valjeta muille kevään mittaan.

Juoruja rakastava Vieno-täti, jolla oli ollut oma osansa heidän yhteen päätymisessään, oli toki tiennyt totuuden jo tammikuusta lähtien, mutta ihme kyllä hän oli malttanut pitää suunsa kiinni. Veljesten Espanjassa talvehtiville vanhemmille asiasta oli mainittu jo alkukeväästä erään videopuhelun yhteydessä, mutta Petra oli myöhemmin paljastanut Eeron luulleen koko asiaa vitsiksi. Oli kuulemma vaadittu perusteellinen selvitys, ennen kuin tämä oli uskonut vaimoaan.

Eemil vilkaisi kelloa. ”Pahus, se on jo noin paljon. Nyt pitää mennä, tänä iltana on vielä yksi asiakasporukka lähdössä ajelulle.” Hän kippasi kahvikuppinsa kerralla tyhjäksi. ”Pitää vielä ehtiä tarkistaa, että pyörien renkaissa on ilmaa.”

Ulos lähtiessään Eemil antoi Aavalle poskisuukon. Hän oli Lehmuslahdelle jäätyään tehnyt säännöllisesti työvuoroja Kontiorannan välinevuokraamossa ja autellut muutenkin siellä missä tarvittiin. Eemil maksoi työlään tuhansien eurojen suuruista lainaa, jonka oli ottanut veljeltään. Petteri oli ehdottanut koko velan unohtamista, sillä hän oli vain iloinen kaksoisveljensä kotiinpaluusta, mutta tämän ylpeys ei ollut antanut myöten. Joten Eemil jatkaisi majatalossa uurastamista ainakin niin kauan, että saisi oman alansa töitä muualta.

Vaikka Eemil ei siitä juuri puhunutkaan, Aava tiesi työttömyyden painavan miestä. Varsinkin talvella päivät olivat käyneet äkkiä pitkiksi, kun hän oli viettänyt aikaa vanhempiensa talonvahtina Ala-Tupalassa. Ne vähät sukulaiset, joiden kanssa Eemil oli edes jonkinlaisissa väleissä, utelivat alinomaa hänen suunnitelmistaan, mikä herätti ärsytystä. Se sai Eemilin vetäytymään kuoreensa aina isomman porukan kokoontuessa. Ehkä oli lopulta

ihan hyvä, ettei häntä ollut pakotettu mukaan kyläyhdistyksen toimintaan.

Ai niin, se hemmetin kyläyhdistys! Aava huokaisi ja mulkaisi taas Petteriä, joka joi viattoman näköisenä kahviaan. Veljesten Pirkko-mummi oli vuosien havittelun jälkeen saanut paikan Lehmuslahden kyläyhdistyksen puheenjohtajana ja pannut heti tuulemaan. Sen lisäksi, että paikallisia yrittäjiä syyllistettiin mukaan toimintaan, Pirkko oli myös päättänyt värvätä avuksi omia sukulaisiaan. Ja mihin ikinä Petteri menikin, sinne Aavakin useimmiten päätyi.

Noh, kiireinen kesäsesonki oli vasta alussa. Hänellä olisi kyllä aikaa keksiä, miten luikerrella irti Petterin lupauksesta siististi ja mahdollisimman vaivattomasti.

2

Aava heräsi avoimesta ikkunasta sisään kuuluvaan sateen ropinaan. Vieressä nukkuva Eemil ynähti hänen nojautuessaan tavoittelemaan puhelinta yöpöydältä.

Kello oli vasta vähän yli kahdeksan lauantaiaamuna. Aavalla ei kuitenkaan ollut mikään kiire palata Kontiorantaan, sillä Loviisa työskenteli taas useammin majatalossa. Parikymppinen nainen oli päättänyt jättää sosiopintonsa kesken ensimmäisen vuoden jälkeen ja pyytännyt Petteriltä lisää työtunteja, jotta voisi rauhassa miettiä mitä tekisi seuraavaksi. Aavalle järjestely sopi, varsinkin nyt kun hän joutuisi jakamaan vähäisen vapaa-aikansa Eemilin, kyläyhdistyksen ja sosiaalisen elämän välillä. Ja joskus olisi hyvä ehtiä nukkumaankin.

”Huomenta”, Eemil mumisi havahtuessaan Aavan liikehdintään. Hän pyyhkäisi hellästi punaisen hiussuortuvan naisen kasvoilta ja hymyili raukeasti.

Aava laittoi puhelimen sivuun ja painoi päänsä miehen paljaalle rinnalle. Eemil silitteli hänen hiuksiaan ja haukotteli. Aava olisi voinut jäädä siihen vaikka koko päiväkseen, mutta vatsasta kuuluva murahdus muistutti, ettei hän täällä voinut vain kävellä Petterin laittaman aamiaisen ääreen, joten lopulta heidän oli pakko nousta.

Aamiaiset Ala-Tupalan rantamökillä eivät olleet yhtä runsaita kuin Kontiorannassa, mutta kyllä niilläkin päivän sai käyntiin. Pieneen keittiöön mahtui juuri ja juuri kaksi, kun Eemil keitti itselleen kahvia Aavan kasatessa voileipiä. Niitä hän oli viime kuukausina tehnyt paljon ja kehittynyt melko hyväksi yhdistelemään erilaisia täytteitä. Vain pari kokeilua oli epäonnistunut täysin.

Sade oli lakannut, joten he kattoivat aamiaisen ulos nauttiakseen raikkaasta ilmasta. Vaikka Aava rakasti Kontiorannan aamuja, niin rantamökillä niissä oli täysin oma tunnelmansa. Mökkiä ympäröivät vanhat puut, meri ja lähes täydellinen hiljaisuus rauhoittivat, samoin se, että hän sai jakaa aamunsa Eemilin kanssa. Välillä Aava onnistui jopa unohtamaan mökin ulkopuolisen maailman, siellä odottavat työt ja kyläyhdistyksen pian järjestettävän kokouksen.

Eemil oli asunut talven ajan pääarakennuksessa ja muuttanut takaisin rantamökkiin vanhempiensa palattua Espanjasta. Peräkammarin poikana talon yläkerrassa asuminen ei ollut lainkaan houkutellut. Rantamökillä Eemil sai sentään olla jokseenkin rauhassa.

Tänään hiljaisuudesta ei kuitenkaan ollut tietoakaan. Rantamökin erotti Ala-Tupalan päärakennuksesta vain kapea metsäkaistale, joka ei riittänyt vaimentamaan moottorisahan äkäistä pärinää.

Petra ja Eero olivat palanneet Lehmuslahdelle toukokuun puolivälissä. Petra oli kuvaillut Eeron lähestulkoon suudelleen asfalttia koneen laskeuduttua Helsinki-Vantaalle. Leppoisa eläkeläiselämä rantakävelyineen ja Suomi-bingoineen oli nopeasti alkanut pitkästyttää puuhailua rakastavaa Eeroa. Petra sen sijaan oli rakastanut aurinkoa, espanjan kielen opettelua ja lähialueella tehtyjä

päiväretkiä. Torremolinos oli kuulemma nyt nähty, joten pariskunta oli irtisanonut vuokra-asuntonsa ja palannut kotiin. Petra haaveili jo seuraavasta talvesta Italiassa tai Kreikassa, mutta päiväkausia jatkuneesta sahaamisesta päätellen Eero valmistautui jo tulevaan lämmityskauteen, eikä hän vaikuttanut halukkaalta nousemaan taas kohta lentokoneeseen.

Aamiaisen jälkeen Aava vaihtoi yöpaidan virkaa toimittaneen t-paidan bikineihin ja tepasteli avojaloin ranta-saunalle. Mökin pihapiirissä maa oli metsänpohjaa, johon oli muodostunut kapeita polkuja, mutta saunalta pääsi rantaan puista lautapolkua pitkin.

Aava jätti pyyhkeen saunan terassin kaiteelle ja asteli varovasti viimeiset metrit rantaan. Laiturin päässä oli veteen vievät tikkaat, mutta Aava kahlasi mieluummin rauhassa syvemmälle. Meri syveni tässä kohtaa hitaasti, matalimmas-sa kohdassa vettä oli vain nilkkaan saakka ja laiturin päässäkin vain vyötärölle. Piti mennä vielä vähän pidemmälle, ennen kuin Aava saattoi pulahtaa uimaan. Ensimmäiset pari sekuntia vesi tuntui viileältä, sukelluksen jälkeen jo lämpöisemmältä. Aava painoi jalat pohjaan ja pyyhkäisi poninhännästä karanneet märät hiussuortuvat kasvoiltaan.

”Näytät hyvältä”, laiturille sukelluksen aikana tullut Eemil sanoi.

Aava hymyili ja ui lähemmäs Eemilin laskeutuessa tikkaita mereen. Leppoisasta aamu-uinnista vapaapäivinä oli tullut jo tapa, jonka innoittamana Aava oli vastikään ostanut uudet turkoosit bikinit.

Eemil sukelsi vielä pari kertaa, pesi viimeisetkin unhiekat silmistään. Sitten hän ui Aavan luo ja kääri käsivartensa tämän ympärille. Suudelma oli kiihkeä ja merivedestä suolainen.

Aava kietoi jalkansa Eemilin vyötärölle ja antoi miehen nostaa hänet syliinsä. Maailma heidän ympärillään vaikuttii hiljenevän, kuten aina silloin kun he olivat kahden. Eemilin kosketus tuntui edelleen iholla yhtä polttavalta kuin viime kesänä, ja otteissa oli samaa hurjaa halua kuin heidän ensimmäisenä yhteisenä yönään.

Vasta tuntiessaan kovan puupinnan takapuolensa alla Aava huomasi heidän liikkuneen. Eemil oli laskenut hänet laiturille istumaan, vaikkei ollut hetkeksikään keskeyttänyt suudelmaa.

Eemilin kädet siirtyivät pakaroiden alta lantiolle, sitten vyötärölle ja liukuivat selkään. Sormet hakivat bikinien yläosan lukkoa.

”Pitäisikö meidän –”, hän aloitti jo raskaammin hengittäen.

”Juhuu, onko ketään kotona?” kajahti samassa mökin takaa.

Eemil äännähti turhautuneesti. Kädet putosivat laiturille Aavan molemmin puolin, ja mies nojasi hetken otsaansa Aavan otsaan ennen kuin vetäytyi taaksepäin ja pulahti aaltoihin.

”Täällä uimassa!” Aava huikkasi ja pudottautui itsekin veteen. Laituriin jäi märkä jälki bikinien alaosasta, jonka päälle hän roiskaisi nopeasti vettä häivyttääkseen kuvion selkeyden.

Petra ilmestyi rantaan kylpytakki yllään ja kori käsi-varrellaan. ”Huomenta!”

Aava ja Eemil vastasivat tervehdykseen, Aava hieman ilahtuneemmalla äänensävyllä. Eemil vain mutisi oman huomenensa.

”On niin ihana sää, että ajattelin tulla uimaan”, Petra sanoi touhutessaan saunan terassilla. Hän heitti korista

ottamansa pyyhkeen kaiteelle Aavan pyyhkeen viereen, nosti ikkunan alla olevalle penkille vesipullon ja potkaisi tossut jaloistaan. ”Jaksaa sitten puuhata loppupäivän. Ajattelin kantaa matot ulos ja mopata lattiat, mutta pitäisiköhän samoilla vauhdeilla pestä ne matotkin...”

Petra lörpötteli siivoussuunnitelmistaan tajuamatta, että oli keskeyttänyt jotain. Eemil nousi vedestä ennen kuin hänen äitinsä ehti laiturille ja kietoi pyyhkeen ympärilleen. Aava puri huultaan, koska tiesi mitä Eemil peittelee, ja suuntasi Petran huomion itseensä alkamalla kertoilla Kontiorannan viimeaikaisten asiakkaiden edesottamuksia.

Eemil ilmoitti palaavansa sisään ja lähti rannasta. Aava katseli miehen perään jutellessaan Petran kanssa. Hän tiesi yksityisyyden puutteen ärsyttävän Eemiliä, mutta eiväthän he voineet kieltääkään Petraa ja Eeroa käyttämästä rantasaunaa, kun Eemil sai asua mökissä ilmaiseksi. Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun jompikumpi miehen vanhemmista ilmestyi paikalle kesken hellän hetken. Ensimmäisellä kerralla he olivat olleet sängyssä ja Eemilin puhelin oli soinut, mutta hän ei ollut nousut vastaamaan. Olisi ehkä kannattanut, sillä kymmenen minuutin kuluttua Eero oli koputellut ulko-oveen ja kysellyt heitä syömään pääarakennukselle. Sen jälkeen oli ollut pari läheltä piti -tilannetta saunassa ja kerran metsään johtavan polun varressa.

Tunnelma oli joka kerta ollut pilalla, ja niin se oli nytkin. Hetken vielä uituaan Aava jätti Petran kellumaan selällään rantaveteen ja kipitti mökille pyyhe ympärillään. Eemil oli jo pukeissa, märät uimahousut roikkuiivat kylpyhuoneessa pyykkinarulla. Hän istui olohuoneen ikkunan vieressä nojatuolissa ja selasi pari päivää vanhaa paikallislehteä.

Vaihdettuaan vaatteet Aava kävi terassilla huutamassa, halusiko Petra kahvia.

”Ei kiitos, join äsken aamupalalla!” kuului rannasta.

Harvoin Petra tai Eero kaipasivatkaan mitään tarjoulua, mutta Aava oli ottanut tavaksi kysyä. Hän jätti oven auki ja alkoi aikansa kuluksi siivoilla.

”Anna olla, ei sinun tarvitse”, Eemil sanoi Aavan pyyhkiessä pöytää kostealla rätillä. Hän oli monesti sanonut, ettei halunnut Aavan tuntevan velvollisuutta siivota mökkiä, vaikka viettikin siellä aikaansa. Hän taitteli lehden sivuun ja ojensi kätensä kutsuvasti.

Aava vei rätin keittiöön ja käpertyi sitten miehen syliin. Eemil pyöritteli kosteita punaisia hiussuortuvia sormensa ympärille vaiteliaana, eikä Aavakaan keksinyt mitään sanottavaa. Rannassa koettu kiihkeä hetki oli taas muuttunut sen kiusalliseksi odotteluksi, että Petra palaisi päärakennukselle ja he jäisivät taas kahden.

”Meidän pitäisi lähteä yhdessä lomalle”, Eemil sanoi yhtäkkiä. ”Ulkomaille.”

”Se olisi ihanaa”, Aava huokaisi. Aiemmin Berliinissä asuessaan hän oli kierrellyt Saksassa ja käynyt pari kertaa naapurimaissa. Suomeen palattuaan hän oli reissannut vain pari kertaa Tampereelle sukuloimaan.

”Pidätkö enemmän aktiivi-, ranta- vai kaupunkilomista?” Eemil kysyi.

”Kaupunkilomista, ehdottomasti”, Aava vastasi heti. ”Pidän museoista ja nähtävyyksistä, mutta en turistikysistä. Pienissä kaupungeissa on ihanaa vain kävellä ja katsella ympärilleen. Ja tykkään käydä paikallisten suosimissa ravintoloissa. Entä sinä?”

”Pidän vähän kaikesta, sopivina annoksina vaihdellen”, Eemil vastasi.

Aava ymmärsi vaihtelun kaipuun ja nyökkäsi. Hassua, etteivät he vielä tienneet tätä asiaa toisistaan. Viime kesänä tutustuminen oli jäänyt sille asteelle, että he tiesivät mistä toinen piti sängyssä ja millainen nukkuja tämä oli, mutta mistään kovin henkilökohtaisesta he eivät olleet keskustelleet. Silloin ei ollut tuntunut vielä tähdelliseltä kysellä petikaverin lempiruokaa, parasta lapsuusmuistoa tai sitä, millaisista juustoista tämä piti. Mutta nyt koko kevään ajan he olivat jutelleet kaikesta mahdollisesta, kysyneet aina kun jotain juolahti mieleen.

Eemil oli kysellyt varovasti Saksan-vuosista ja niihin liittyvistä muistoista, kuten Aavan avoliitosta, työpaikoista ja perinneherkuista, joita hän oli maistanut. Aavaa olivat kiinnostaneet Eemilin ulkomaanreissut ja musiikki-pedagogiopinnot Jyväskylässä. Ja tietenkin hän oli käyttänyt tilaisuuden hyväkseen ja onkinut Eemililtä tietoonsa Petterin lapsuuteen ja teini-ikään liittyviä asioita. Mitä nolompia, sitä parempia. Aava oli kuullut Petterin saamasta ensisuukosta (toisella luokalla kesken välitunnin vuotaa nuoremmalta tytöltä, jonka nimeä Eemil ei enää muistanut) sekä vuosia kestäneestä toivottomasta ihastuksesta nuoreen kouluavustajaan. Eemil oli myös paljastanut, että yläasteella Petteri oli kasvattanut hiuksiaan, kunnes ne olivat ulottuneet puoliselkään. Aava oli nähnyt kuvankin ja nauranut sille puoli päivää. Löydettyään tietovuodon lähteen Petteri oli pitänyt veljelleen tiukan puhuttelun ja esitellyt kostoksi Eemilin teiniajan koulukuvat Aavalle.

Aava oli avoimesti kertonut Eemilille suhteestaan saksalaisen Jonaksen kanssa, tekemästään abortista ja siitä seuranneesta erosta. Hän oli päättänyt suhtautua meneeseen avoimin mielin, ja kun itku oli pari kertaa ollut lähellä, Eemil oli ottanut hänet syliinsä ja lohduttanut.

Kevään mittaan Eemilkin oli alkanut avautua, ja Aava oli hiljalleen ymmärtänyt paremmin, miksi mies ei viihtynyt Lehmuslahdella. Vaikka Eemil tuli toimeen useiden sukulaistensa kanssa, oli myös paljon sellaisia yksilöitä, joiden kanssa hän ei halunnut olla missään tekemisissä. Heistä moni ei ollut ymmärtänyt hänen haluaan nähdä maailmaa, ja vähitellen välit olivat muistakin syistä viilenneet. Varsinkin vanhemmat sukulaiset olivat suhtautuneet yllättävän nihkeästi hänen kenties vähän huoletomaankin elämäntyylinsä. Petterin ja vanhempiensa lisäksi Eemil tuli parhaiten toimeen tätiensä Esterin ja Vienon kanssa sekä parin nuoremman serkun, jotka olivat ottaneet hänestä mallia ja rohkaistuneet lähtemään Lehmuslahdelta.

”Haluaisin näyttää sinulle lempipaikkani”, Eemil sanoi piirrellen sormellaan kiekuroita Aavan reiteen. ”Lontoon ainakin. Reykjavikin. Amsterdamin ja kaikki pienet kaupungit sen lähellä. Myöhemmin Kreikan saaret.”

”Kuulostaa hyvältä”, Aava hymyili ja pyyhkäisi Eemilin otsalle valahtaneet hiukset sivuun. Hän ei tuntunut saavan kyllikseen miehen hiusten koskettamisesta, niiden pörröisyydestä ja vallattomuudesta, pehmeydestä sormien alla.

”Ehkä voisimme lähteä joskus yhdessä Saksaan?” Eemil ehdotti nostaen leukaansa niin, että pystyi katsomaan Aavaa silmiin.

Aava hymyili. ”Se olisi mukavaa.”

3

”Thank you, have a nice day”, Aava toivotti ulos kirjautuvalle tanskalaispariskunnalle. He olivat yöpyneet Kontiorannassa kolme yötä ja käyttäneet niin avokätisesti rahaa palveluihin ja kalliisiin viineihin, että oli jopa hieman haitteaa nähdä heidän lähtevän.

Elettiin vasta kesäkuun alkua, mutta yrityksellä meni paremmin kuin koskaan aikaisemmin. Viime talvena vaivanneet rahahuolet olivat kadonneet kuin tuhka tuuleen, sillä Esterin ja Timon häiden jälkeen majatalon tiloja oli alettu vuokrata erilaisia tilaisuuksia varten. Lehmuslahtea oli vaivannut ääneen lausumaton ongelma, nimittäin juhlatilojen vähyys. Aloittamalla vuokraustoiminnan Kontioranta oli iskenyt juuri sopivaan markkinarakoon. Alkuvuoden aikana heillä oli jo juhlittu useammat syntymäpäivät, ja viime viikolla talo oli täyttynyt valkolakin saaneen ylioppilaan onnittelijoista. Lisäksi välinevuokraamoja ja saunaa paljuineen olivat hyödyntäneet tyhjäporukat, polttariseurueet ja jopa yksi pienimuotoinen luokkakokous. Petteri oli ollut onnensa kukkuloilla myydessään illanviettoihin erilaisia ruokapaketteja, ja Aava oli huhkinut pitkiä päiviä lämmittäen paljua, kattaen pöytiä ja ohjeistaen Eemilin kanssa vesille lähteviä melojia.

Tanskalaiset vieraat olivat päivän viimeiset lähtijät, ja heidän mentyään Aava nousi vastaanotosta jaloittelemaan. Hän nappasi työpöydän laatikosta siivousliinan ja pyyhki kävellessään pölyjä vastaan osuvilta pinnoilta.

Lounasruokailijoiden aterimien kilinä ja puheensorina kantautuivat ruokasalista yhteismajoitukseen saakka, kun Aava käväisi järjestelemässä oleskelutilan kirjahyllyjä ja lipastoja. Hän suoristi kirja- ja lautapelirivit, joista asiakkaat olivat lainanneet ajanvietettä, ja sammutti joltakulta päälle unohtuneen television. Hostellimaisen yhteismajoituksen kerrossängyt olivat tyhjillään, sillä kaikki majoittujat olivat parhaillaan syömässä tai ulkona. Aava suoristi kulkiessaan tyhjän pedin päiväpeitteen ja nappasi jonkun lattialle pudottaman karkkipaperin mukaansa. Hän heitti sen ovensuussa olevaan roskakoriin ja ehti juuri vastaanottotiskin taakse, kun Juuli pyrähti portaista alakertaan ja istahti hänen viereensä.

”Huhhuh, kun on ollut pitkä päivä”, majatalon hieroja huokaisi.

”Kello on vasta vähän yli kaksitoista”, Aava huomautti.

”Ehkä, mutta tänään on jotenkin tosi velto olo”, Juuli sanoi. ”Päivän energiat eivät ole ihan kohdillaan. Ilmassa on jotain outoa.”

”Luultavasti siitepölyä”, Aava totesi selaillen tiskillä olevaa paperipinoa työvuorolistaa etsien. Juulin vaatteista hulmahti kirpeänmakea tuoksu, jonka hän oli tuonut yläkerrasta mukanaan. ”Mitä tuo on, jotain sitrusta?” Aava kysyi haistellessaan ilmaa.

”Mandariinia”, Juuli vastasi ilahtuneena Aavan tarkastusta. ”Tälle aamupäivälle osui kaksi raskaana olevaa asiakasta, mandariinin tuoksu helpottaa oloa.”

Myös Juuli ansaitsi kiitoksen siitä, että majatalon arki rullasi niin sujuvasti. Hän oli muuttanut vastaanottonsa joulukuussa yläkertaan, ja monet hänen hieronta-asiakastaan kartuttivat majatalonkin tiliä jäädessään hieronnan jälkeen syömään.

Majatalon aulassa oli pieni hyllykkö, johon Aava ja Juuli olivat Petterin siunauksella koonneet myyntiin lahjakortteja ja Juulin valitsemia hyvinvointituotteita. Myöhemmin kesällä he toivon mukaan saisivat tarjolle lisäksi Kontiorannan omaa hunajaa, jos sato olisi riittävän runsas.

”Huomenna on se kyläyhdistyksen kokous”, Juuli totesi.

”Älä muistuta”, Aava huokaisi. ”Olen yrittänyt unohtaa koko jutun.”

”Siitä voi tulla ihan kivaakin”, Juuli huomautti nauraen.

Aava vain pudisteli päätään. Hän ei ollut vielä ehtinyt miettiä, miten pääsisi siististi eroon kyläyhdistyksen jäsenyydestä, mutta ei hän ehtisi tehdä sitä ennen huomisen *suurta kokousta*, kuten tapaamista oli nimitetty tekstiviestillä tullessa kutsussa. Ilmeisesti Pirkko otti tehtävänsä yhdistyksen puheenjohtajana äärimmäisen vakavasti.

”Petterikin kai tulee, mutta entä Eemil?” Juuli kysyi pyöritellen vaaleiden kiharoidensa latvoja sormissaan. Hän näytti olevan aina liikkeellä, tekemässä jotain tai jos ei muuta, niin hypistelemässä ainakin jotain. Juuli taisi pysähtyä vain nukkuessaan ja meditoidessaan.

Aava hymähti. ”Ei mitään toivoa. Häntä ei voisi vähempää kiinnostaa kylän yhteiset talkoopuuhat. Ja kai siinä on jotain muutakin taustalla.”

”Ai, niin kuin mitä?” Juuli ihmetteli.

”Mitä lie vanhoja kaunoja.” Aava kohautti olkiaan.

”Eemilillä on vaikeat välit joihinkin sukulaisiinsa. Ja

Kontioita on näillä nurkilla niin paljon, etten aina pysy kärryillä siitä, kenen kanssa hän on väleissä ja kenen ei.”

”Hmm, vai niin”, Juuli tokaisi mietteliäänä.

"MAAILMA HEIDÄN YMPÄRILLÄÄN VAIKUTTI HILJENEVÄN, KUTEN AINA SILLOIN KUN HE OLIVAT KAHDEN."

Elämä Eemilin rinnalla tuntuu Aavasta ihmeellisen helpolta. Mutta pysyvätkö miehen levottomat jalat kurissa, kun työntäyteinen arki vyöryy niskaan?

Kesän matkailusesongin alkaessa majatalo Kontioranta täyttyy matkailijoista. Kiireen keskellä Aava ja Eemil yrittävät totutella yhteiseloon, vaikka omasta rauhasta ei ole tietoaakaan, sillä nurkissa pyörii jatkuvasti tunkeilevia sukulaisia. Lisäksi vireää kyläyhdistystä luotsaava Kontion suvun matriarkka tahtoo pitää jälkeläisensä tiukassa komennossa. Kuinka paljon koetuksia tuore suhde kestää?

Kuohuja ja kissankelloja on Anni Niskasen viihteellisen Lehmuslahti-sarjan kolmas osa.

9 789520 473259

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7325-9